

Sygn. akt: I C 209/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Michalska - Księżyk
Protokolant:	stażysta Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. w Kędzierzynie-Koźlu

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą w L.**

przeciwko M. R.

o zapłatę

powództwo oddała.

I C 209/16

UZASADNIENIE

(...) S.A. z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. R. kwoty 1191,16 zł wraz z kosztami procesu.

Powód podniósł, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od pierwotnego wierzyciela (...) sp. z o.o. prawa do dochodzonej wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki nr (...). W dacie zawarcia umowy stronie pozwanej wypłacona została pożyczka w wysokości 700,00 zł. Całkowita kwota pożyczki w dacie zawarcia umowy wynosiła wraz z odsetkami i kosztami obsługi pożyczki 1159,08 zł. Pozwany, od dnia cesji do dnia wytoczenia powództwa uiszczył na poczet zadłużenia kwotę 68,60 zł.

Pozwany M. R., któremu został doręczony odpis pozwu z załącznikami nie ustosunkował się do twierdzeń strony powodowej, jak też nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. w dniu 16.09.2013 r. zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...). Pismem z dn. 19 maja 2014 r. pożyczkodawca wypowiedział pozwanemu zawartą umowę, powołując się na zwłokę w zapłacie kolejnych rat pożyczki.

Dowód: umowa pożyczki k.21, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 22

W dniu 02.12.2014 r. powód zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. w W. umowę sprzedaży wierzytelności.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k.20

Powód pismem z dn. 7.01.2015 r. zawiadomił M. R. o przelewie wierzytelności oraz wezwał do zapłaty kwoty 1189,04 zł, powołując się na zadłużenie wynikające z zobowiązania względem (...) sp. z o.o. w W., jako pierwotnego wierzyciela.

Dowód: zawiadomienie dłużnika o przelewie k. 23, wezwanie do zapłaty k.24

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę tzw. kontradiktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

W ocenie sądu I instancji, przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia roszczenia. Na wstępie podkreślić należy, że powód w poczet dowodów dołączył kopie dokumentów w postaci umowy pożyczki nr (...) oraz kopię umowy sprzedaży wierzytelności, jednak nie wskazał następstwa prawnego względem konkretnej wierzytelności przysługującej mu wobec M. R.. Dokument w postaci umowy sprzedaży wierzytelności potwierdza jedynie fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności i nie stanowi dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia wysokości nabytej wierzytelności. Powód, opierając powództwo na treści art. 509 k.c. powinien udowodnić, że nabył od wierzyciela imienną wierzytelność względem pozwanego. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl przepisu, przedmiotem przelewu mogą być tylko zindywidualizowane wierzytelności. W niniejszej sprawie powód, nie przedstawił dokumentów, które w dostateczny sposób uzasadniałyby twierdzenie o istnieniu wierzytelności w wysokości wskazanej pozwem. Podkreślić przy tym należy, że sąd nie był zobligowany do żądania od powoda złożenia dokumentu potwierdzającego nabycie powyższej wierzytelności, skoro obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 2 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Ponadto, zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie są obowiązkiem Sądu, tym bardziej, że powód reprezentowany był w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00).

W świetle powyższego uznać należy, że powództwo nie zostało przez (...) S.A. z siedzibą w L. udowodnione, bowiem nie wskazane i nie wykazane zostały przez powoda istotne okoliczności faktyczne, a dokumenty zaoferowane w procesie - żadną miarą nie były wystarczające do gruntownego uargumentowania twierdzeń powoda (por. wyrok z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2013-05-21 sygn. I ACa 1520/12).

Wyrok ma charakter zaoczny – na podstawie art. 339 § 1 kpc.. Pozwany, pomimo prawidłowego zawiadomienia go o terminie rozprawy nie stawiał się na wyznaczone posiedzenie i zeznań nie złożył, nie wdał się w spór co do istoty sprawy jak też nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.